

Kjære venner

Reuben kommer!!

For to måneder siden fortalte vi her i OT om vårt akutte behov for en ingeniør til å lede avslutningsfasen av sykehusutbyggingen her. Vi har lett og bedt. Det så svart ut. Men nå er saken løst, og det med den beste kandidaten en kunne tenke seg: Reuben Sharma har nå sagt ja til jobben! Han er vår gamle venn fra Bhutan-tiden, var sentral i byggingen av Riserboo og Pema Gatschel sykehus for Normisjon i Bhutan, og har senere bygget flere andre sykehus og hoteller i det landet. Han er bhutaneser, men hans bestefar utvandret faktisk akkurat fra Okhaldhunga distrikt i Nepal til Bhutan, for nesten hundre år siden, da det var hungersnød her. Nå får Reuben sjansen til å se "slektas rot" for første gang. Han er altså en garvet bygningsingeniør, har nepali som morsmål, og er en støttepilar i kirken. En spennende mann å få til Okhaldhunga!

Her er Reuben på jobb i Bhutan, og med familien på et utsiktspunkt i Bhutans fjellverden. Han kommer hit alene, men familien vil komme på besøk.

Okhaldhunga vant

Takket være utrolig mange støttespillere ble Okhaldhunga Sykehus stemt inn til seier som JobZone's aksjon for 2017! Det var Irén Kinn, mangeårig leder av barnekoret Ekko, som sto bak nomineringen. Seieren betyr 100 000 kroner i ekstra støtte, som vil gå til pasientstøttefond, til leker til barneavdelingen og midler til å bygge opp igjen sykehuset.

Irén Kinn fra Østfold nominerte "Fjellsykehuset Okhaldhunga"

Sommer og pakkepause!

Kjære gode strikkevenner: - nå er huset fullt for sommeren!

Vi har fått masse pakker og mange har båret med seg hit. Det er nok her nå, til å dekke hele behovet for tepper til over sommeren.

Vi reiser til Norge i slutten av mai, og ingen kan ta imot pakker som evt. kommer løpet av sommeren. Det har vært en utrolig strikkeglede som nå har fylt opp lager for sokker til langt utpå vinteren! Takk for kjærlighet og omsorg i alle maskene som er strikket sammen for barna her i løpet av året!

Det er noen jeg ikke har fått takket pga av manglende e-mail adresse. Skriv gjerne og spør om pakken er kommet fram.

En tid for brannskader

Vi hadde nylig tre brannskader på barneavdelingen. Den lille jenta på bildet var en sterk og sunn unge, bare syv måneder gammel. Moren skulle hente en sekk med ris, og det skulle jo bare ta fem timer.

En syvåring fikk i oppdrag å passe på babyen og på grisene. Mens babyen sov på en matte inne, gikk syvåringen ut for å mate grisene. Men en dag begynner et barn å kunne bevege seg. Og når gulvet da heller ned mot ildstedet midt i rommet, er barnet i fare.

Da den lille barnepiken kom inn igjen, lå babyen med begge beina i ildstedet.

Først dagen etter nådde de fram til sykehuset. De kommer fra et nabolag. Babyen måtte amputere den ene foten under kneet, den andre fra hælen. Da det så ut til at også det måtte amputeres lengre opp, var det et plastisk kirurgisk sykehus Kathmandu som sa seg villig til å ta henne til gratis behandling. Hvordan vil hennes liv kunne bli? Hvordan blir livet til barnepiken som fikk et altfor stort ansvar? Vi vil nok møte dem igjen i mange år framover. De to andre barna hadde fått over seg den varme suppen de koker til kyrene hver dag i en svær gryte. De ble helt fiske igjen. Det er mange farer et lite barn skal overleve i et landsbyliv i Nepal.

Det ble God Påske!

I år sprengte vi steinens kapasitet, så de siste som kom måtte sitte på jorden.

Tradisjonen tro tar vi imot påskemorgen i soloppgangen på den store steinen ute i risåkeren. Hvor mange var vi? Hvem vet? Gleden var stor og frokosten god for alle sammen.

Blant de mange var det også 16 gjester fra Østfold, noen kan også gjenkjenne Karen Ekern fra Mali i bildet.

Ragnhild Thori forteller

Eventyret begynte...

... for snart 14 år siden, da denne østfoldgruppen slet seg oppover bakkene til Okhaldhunga. Hvorfor skulle nå et flatt fylke som Østfold ha et prosjekt oppe i fjellene? - De ville følge Normisjon sin nye drøm i Nepal.

Et halvt år etter flyttet vi til Okhaldhunga, med Normisjon Østfold som solide støttespillere. Deres engasjement gjorde Østfold til et fjellfylke og alle topper i flat-fylket ble besteget.

Nå hadde de sin femte støtte-tur til dette sykehuset, som er blitt forvandlet etter den første turen i 2003.

Påskens badetur!

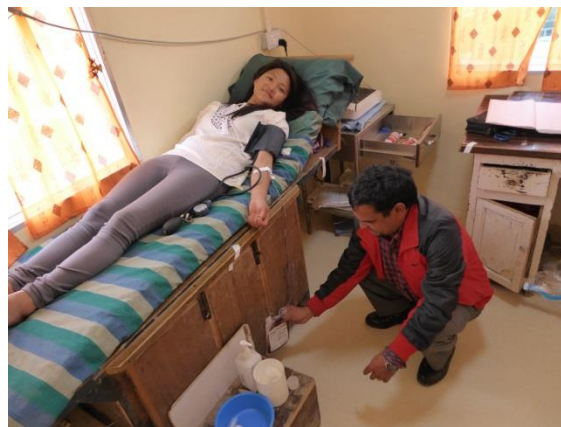

Etter frokost på steinen gikk vi opp i elven der noen nevenyttige karer hadde laget en «døpefont», flottere enn noen gang! Denne dagen var det atten kvinner og menn, unge og gamle, som gikk under vannet til et forvandlet liv.

Takk og lov!

Langfredag – blodgivingens dag

Kirken her i Okhaldhunga startet en ny tradisjon i fjor: På langfredag kommer kirkemedlemmene til sykehuset og gir av sitt blod til sykehusets blodbank. De har med seg en plakate der det står: "Jesus ga sitt blod for syndere. Vi gir vårt blod for hverandre."

Vannkopper

Det er mange slags problemstillinger på et sted som dette. En av de gravide på Ventehjemmet får vannkopper. Det er da ikke farlig, alle skal jo ha vannkopper? Feil. En nyfødt som er smittet av mor før fødselen kan bli fryktelig syk. Tiden i begynnelsen av svangerskapet, og den rett før og rett etter fødselen er verst. Og hvordan hindre at denne smittsomme sykdommen sprer seg, nettopp på Fødeavdelingen? Ikke greit. Det ble en liten epidemi. Vi har flyttet på folk og sendt dem hjem før tiden, og prøvd å begrense epidemien med de midlene vi har. Lokalradioen har vært her, mye ståhei. Men nå ser epidemien ut til å ha gitt seg, og foreløpig har heldigvis ingen av spebarna vist tegn på sykdommen.

Lalu Pati

Lalu Pati – klubben, Okhaldhunga Sykehus sitt eget alkohol-arbeid, møtes trofast første onsdag i hver måned. Mesteparten av sykehuset har jo fått nye, fine lokale nå. Men Sosialkontoret har foreløpig bare fått det trangere.

Her har klubben møte i passasjen mellom det midlertidige Sosialkontoret og tørkeplassen for sykehusets sengetøy. Ofte er det en akutt sykehusinnleggelse som motiverer for et nytt liv. Han i rullestolen er et eksempel på det, han har nylig blitt operert for et budd i kneet. Ektefeller er viktige i gjenoppbyggingsarbeidet, to av konene er med.

Fru Rai

Vi ser flere og flere alvorlig syke pasienter fra andre distrikter enn Okhaldhunga nå som transportmulighetene stadig blir bedre. Fru Rai ble bragt hit av sin sønn. De bor langt mot nordøst, sønnen hadde brukt fire dager på å bære mor til bilveien, og så betalt for en dagsreise

med bil hit. De er fattige, men hadde tatt opp et lån på 60 000 rupees, altså langt over hundre fulle dagslønner, for å kunne betale reisen og behandlingen her.

I nærmere tre år hadde hun hatt en svulst i magen, som vokste og vokste. Det så ille ut. Vi sa de burde dra til et annet sykehus, ett i Katmandu, ett med erfarne kirurger og bedre utstyr. Sønnen så på oss. Her hadde han satset alt på at mor skulle overleve. Tatt opp et mye større lån enn han hadde råd til, og fått henne hit, lenger ut i verden enn han hadde vært noen gang. Katmandu var helt umulig: *"Kan dere ikke prøve?"*

Vi prøvde. Svulsten var større enn en håndball, men lot seg fjerne og så godartet ut. Smil og glede, i noen dager. Men en natt sprakk hele operasjonssåret da hun hostet, så tarmene fløt. Ny operasjon på natta, og mindre optimisme neste dag. Men nå holdt det!! For medisinsk interesserte viste svulsten seg å være en kjempesvær blæremola. Diger og dramatisk når den har fått vokse så lenge, men ikke egentlig ondartet.

Hun har vært innlagt mye lenger enn vanlig, for hun må tåle igjen å bæres eller å gå i fire dager for å nå hjem når hun skrives ut. Det skjer i dag, så her er utskrivelses-smilet. Jeg skal hjem!

Ved utskrivelsen var det ikke nok igjen av lånet deres til å betale regningen. Resten fikk de av Pasientstøttefondet. Fru Rai sender sin takk til alle som har bidratt.

Fisk i Okhaldhunga!

Noe av det en nordmann kan komme til å savne her på stedet, i tillegg til en god skitur, er fisk. Men nå kan det endre seg, for en nabofamilie prøver noe nytt:

Her har de laget et anlegg for produksjon av:

- 1) Grisunger, i skurene bakerst*
- 2) Egg, fra 500 høner i skurene i forreste rekke. Og endelig:*
- 3) Karpefisk, i dammen til venstre*

Og her skal det være gjenvinning og resirkulering av både delikate og mindre delikate produkter. Vi gleder oss mest til fiskemiddag.

Bølgeblikkhus med blomsterhage

Bare ett hus i hele Okhaldhunga har alltid snorrett klippede hekker, og velstelt rosehage og blomsterbed. Selve huset er bygd av bare bølgeblikk. Hva er det som får noen til å gjøre det så pent rundt seg i år etter år? Vakkert er det.

Rett i fella!

De er ikke noen småtasser, de rottene som tramper rundt på kjøkkenet vårt om natta. Men vi har våre metoder, og her har en av dem gått i fella etter at vi utstyrte den med en fristende ostebit. Nå håper vi å få ha maten vår i fred en periode igjen.

Hilsen
Kristin og Erik

Støtt gjerne prosjektet vi jobber med i Nepal.
Da brukes Normisjons kontonummer: **1503.02.13537**
Merk Prosjekt nr: 122.47.631 "Okhaldhunga sykehus".